

't Giet Moar Deur – de backyardrun van Gieten

Het spookte al een tijdje door mijn hoofd dat ik wel eens een langere ultra wilde lopen. Tot nu toe is het verste wat ik op 1 dag heb gelopen 68km, namelijk tijdens de Pallas Ultrameerdaagse vorig jaar in Groningen. Tijdens de verjaardag van hardloophvriendin Sandra vertelde ene Aad mij over een backyardrun die hij sinds vorig jaar met 6 enthousiastelingen organiseert in Gieten: 't Giet Moar Deur. Alleen al voor de naam wilde ik hier aan deelnemen. Het is een backyard run van maximaal 24 uur waarbij elk uur een rondje van 6.7km wordt gelopen. Degen die de meeste rondes loopt wint. Mochten er na 23 rondes nog meerdere lopers over zijn, dan wint de snelste in de laatste ronde.

Veel overtuigingskracht had ik niet nodig om Moussa, een loopvriend van mijn atletiekvereniging Pallas '67 in Wageningen, over te halen om zich ook in te schrijven. Op 20 juli reden we met zijn tweeën vroeg in de ochtend naar Gieten. Daar troffen we een grasveld aan waar iedereen al druk bezig was met tenten opzetten en spullen uitstallen. Eigenlijk was het gewoon een soort hardlooffestival. Moussa en ik waren ook goed voorbereid. We hadden tassenvol eten en drinken en droge kleding mee.

Om 11 uur ging het eerste startschot en gingen we met 41 wedstrijdlopers van start. De route maakte een grote lus om Gieten heen. Het was een mooie afwisseling tussen open velden, bebossing en gezellige dorpsstraatjes. Het was de warmste dag van het jaar en dat was te merken. Gelukkig mochten we halverwege gebruik maken van een watertappunt van een vriendelijke Gietenaar en vlak daarna liepen we door de sproeier van een andere vriendelijke Gietenaar heen. Die zette hij elk uur handmatig 20 minuten aan voor de lopers om water te besparen. Mooi om te zien hoe het hele dorp meewerkt aan zo'n prachtig evenement.

Aangezien het tempo toch niet uitmaakte, zolang je maar binnen 1 uur terug was, hing er een heerlijk ontspannen sfeertje. Iedereen had zo zijn of haar eigen tactiek. Die van Moussa en mij was om het rondje in 45-48 minuten te lopen. Zo hadden we een lage belasting, maar nog wel wat tijd om te eten, drinken, het toilet te bezoeken, etc. Als je zo vaak hetzelfde rondje rent kan dat wel gaan vervelen. Daarom moet je de lol er een beetje in houden. Zo riep ik elk rondje weer heel enthousiast "Ah, kijk nou wat leuk: veulens!" als we langs het paardenveld kwamen en ging ik in de speeltuin waar we langs kwamen van de kabelbaan af.

Onderweg werd er vrolijk met elkaar gekletst en heb ik wat spraakmakende types ontmoet. Zo werd ik 2 rondes vergezeld door de tienjarige Duncan, die er vrolijk op los kletste over school en voetbal.

Na de 8^e ronde werd Moussa plotseling helemaal onwel: misselijk, black-outs en hij zweette als een otter. Waarschijnlijk een tekort aan vocht en/of zout. Zelfs soep en sportdrank hielpen niet meer. Op karakter heeft hij nog 1 rondje door gelopen, maar daarna heeft hij heel verstandig de bel geklingeld als teken dat hij stopte. Echt jammer, want hij was gebrand om tot het einde door te gaan en ik weet ook zeker dat hij dat kan.

Moussa was niet de enige die was bezweken onder de hitte. Inmiddels was het deelnemersveld flink aan het uitdunnen. Toen we met hoofdlampen op moesten gaan lopen waren er nog een stuk of 10 deelnemers over. De daarop volgende rondes werd er ook flink gebeld. Het had wel een beetje 'Hunger Games'-vibes. Toen er om middernacht nog 4 deelnemers over waren werd de loop 1 uur stilgelegd in verband met een overkomende onweersbui. Een verstandige keuze van de organisatie met al die open velden waar we doorheen renden. De daarop volgende ronde hielden ook Sandra en Olaf het voor gezien. Sandra, mijn loopvriendin, was heel tevreden dat ze de 100km had gehaald na een knieblessure van bijna een jaar. Ook de 23-jarige Olaf was niet ontevreden, gezien het feit dat hij nog nooit verder dan 23km had gelopen.

Toen waren alleen Sjirk en ik nog over. Sjirk kende ik van de Pallas Ultrameerdaagse in Groningen vorig jaar. Sjirk is een nuchtere Fries van 62 die nu al 2 jaar op rij de Spartathlon uit heeft gelopen. Voor wie dat niet kennen: dat is 1 van de zwaartse en meest prestigieuze ultralopen ter wereld. Een beetje de Olympische Spelen voor de ultralopers. Het leek wel of Sjirk net aan zijn eerste rondje was begonnen, zo soepel liep hij er nog bij. Daarom was ik ook erg verbaasd dat hij na de 20^e ronde de bel luidde.

Aan de ene kant was ik heel erg opgelucht dat Sjirk stopte, want ik zag er wel tegenop om de 24^e ronde tegen hem te moeten racen. Aan de andere kant had ik mij nu wel ingesteld op 24 rondes en was het jammer dat ik die nu niet mocht afmaken, terwijl ik al zo ver was gekomen. Dan zat er maar 1 ding op: de laatste ronde de mooiste maken. Waar ik die rondes ervoor echt wel stuk zat, had ik nu weer nieuwe energie, wetende dat dit de laatste ronde werd. Dat bewijst maar weer dat het allemaal mentaal is. Het was inmiddels weer licht en Gieten begon langzaam weer tot leven te komen. Onder luide aanmoediging van de organisatie startte ik om 8 uur aan mijn laatste rondje. Ik werd, net als de voorgaande 5 rondes, op de fiets vergezeld door Cindy van de organisatie. Zij bleef vrolijk tegen me aan kletsen en aanmoedigen. Echt heel fijn! Na 34 minuten en 37 seconden, wat later een CR op Strava bleek te zijn, kwam ik over de finish en werd ik feestelijk onthaald. Niet lang daarna kwam Duncan met zijn vader ook nog aan op zijn fiets om mij te feliciteren.

De winnaar van vorig jaar, Ypke, heeft mij de wisselbokaal en andere prijzen overhandigd. Een mooie truc om te zorgen dat ik volgend jaar weer mee kom doen. Maar dat was ik sowieso al van plan. Wat een fantastisch evenement met super organisatie!

